

PRÒLEG

En el qual l'autor d'aquesta obra singular explica al lector de quina manera va arribar a tenir la certesa que el fantasma de l'Òpera havia existit de debò

El fantasma de l'Òpera ha existit. No va ser, com durant tant de temps s'ha pensat, una inspiració d'artistes, una superstició de directors, la creació divertida dels magins frisosos de les noiets del cos de ball, de les seves mares, de les acomodadores, dels encarregats del guarda-roba i de la conserge.

Sí, ha existit, de carn i ossos, encara que tingués tota l'aparença d'un veritable fantasma, és a dir, d'una ombra.

Tan bon punt vaig començar a consultar l'arxiu de l'Acadèmia Nacional de Música, em va sobtar que els fenòmens que s'atribuïen al *fantasma* coincidissin d'una forma sorprenent amb el drama més misteriós i més fantàstic, i aviat se'm va acudir la idea que potser gràcies al fantasma es podria explicar d'una manera racional el drama. Els fets daten de tan sols fa uns trenta anys, i no havia de ser gaire difícil trobar encara avui, a la mateixa escola de dansa, ancians molt respectables la paraula dels quals no gosàrem posar en dubte, que recorden, com si la cosa hagués passat ahir, les condicions misterioses i tràgiques que van envoltar el segrest de la Christine Daaé, la desaparició del vescomte de Chagny i la mort del seu germà gran, el comte Philippe, de qui van trobar el cos a la riba del llac que s'estén als soterranis de l'Òpera, de la banda del carrer Scribe. Però fins ara a cap d'aquests testimonis no li havia semblat que el personatge més aviat llegendari del fantasma de l'Òpera pogués tenir alguna cosa a veure amb aquesta aventura espantosa.

Em va costar de copsar la veritat, trasbalsat com estava per una investigació que a cada moment topava amb esdeveniments que d'entrada es podien considerar extraterrestres, i més d'una vegada vaig estar a punt de deixar estar una tasca en la qual m'escarrassava a perseguir —sense mai poder-la haver— una imatge vana. Al final, va quedar demostrat que els meus pressentiments no m'havien enganyat, i em vaig veure recompensat per la meva perseverança el dia en què vaig tenir la certesa que el fantasma de l'Òpera havia estat més que una ombra.

Aquell dia havia passat unes quantes hores acompanyat dels *Mémoires d'un directeur*, una obra de pa sucat amb oli del molt escèptic Moncharmin, que, mentre va ser a l'Òpera, no va entendre res del capteniment tenebrós del fantasma, i que se'n va rifar a més no poder, en el mateix moment en què era la víctima principal de la curiosa operació financera que tenia lloc dins del «sobre màgic».

Desesperat, jo acabava de sortir de la biblioteca quan vaig trobar l'afable administrador de la nostra Acadèmia Nacional, que la feia petar en un replà amb un vellet viu i presumit, i, tot desimbolt, ens va presentar. L'administrador estava al corrent de les meves recerques i sabia amb quina impaciència jo havia mirat en va de descobrir on vivia retirat el jutge d'instrucció del cèlebre cas Chagny, el senyor Faure. Ningú no sabia què se n'havia fet, ni si era viu o mort; i vet aquí que, en tornar del Canadà, on acabava de passar quinze anys, la primera diligència del jutge a París havia consistit a anar a la secretaria de l'Òpera per aconseguir una butaca preferent. Aquell vellet era el senyor Faure en persona.

Vam passar bona part del capvespre junts i em va explicar tot el cas Chagny tal com l'havia entès en altre temps. A manca de proves, havia hagut d'arribar a la conclusió que el vescomte era

boig i que la mort del germà gran havia estat accidental, però estava convençut que entre tots dos germans s'havia produït un drama terrible que tenia a veure amb la Christine Daaé. No em va saber dir què se n'havia fet, de la Christine Daaé, ni del vescomte. Quan li vaig parlar del fantasma, ben segur que no va fer sinó riure-se'n. A ell també l'havien posat al corrent dels senyals particulars que aleshores semblaven confirmar que hi havia un ésser insòlit que havia decidit instal·lar-se en un dels racons més misteriosos de l'Òpera, i havia conegut la història del «sobre»; però, en tot això, no hi havia vist res que pogués cridar l'atenció a un magistrat que tenia l'encàrrec d'instruir el cas Chagny, i a penes havia escoltat un moment la declaració d'un testimoni que s'havia presentat d'una manera espontània per afirmar que havia tingut l'ocasió de trobar-se amb el fantasma. Aquest personatge —el testimoni— era ni més ni menys l'individu que l'alta societat parisenca anomenava «el Persa» i que tots els abonats de l'Òpera coneixien bé. El jutge el va prendre per un il·luminat.

Ja us podeu imaginar fins a quin punt em va interessar l'assumpte del Persa. Em vaig proposar de trobar, si encara hi era a temps, aquell testimoni valuós i estrambòtic. Com que la sort em va anar a favor, vaig aconseguir descobrir-lo al seu pis del carrer de Rivoli, on vivia des d'aquella època i on havia de morir cinc mesos després que jo l'anés a veure.

D'entrada no me'n vaig refiar; però, després que el Persa m'expliqués, amb la candidesa d'un infant, tot el que sabia personalment del fantasma i que em confiés la plena propietat de les proves de la seva existència, i sobretot l'estranya correspondència de la Christine Daaé, una correspondència que aclaria d'una forma tan evident el seu terrible destí, vaig deixar de dubtar! No, no! El fantasma no era cap mite!